

Folketingets Afstemninger og Ønsker, end den højtærede Krigsminister gør. Naar de civile Ministre have stillet Forslag her i Folketinget, naar Finansudvalget har sagt om disse Forslag, at det ikke ønsker at tiltræde dem, og anført sine Grunde derfor, og Folketinget har sluttet sig dertil, ja vel, saa er det Reglen, at de civile Ministre ikke oftere komme med disse Forslag. De sige som saa: Folketinget har taget sin Stilling, og det er ikke saa vende-kaabeagtigt, at det kan nytte Aar efter Aar at komme med disse Forslag. Komme de med dem en enkelt Gang og atter faa Afvisning, lægge de dem ganske pure hen. Det er i Reglen hos de civile Ministre, men hos Krigsministeren er den en ganske anden, netop den modsatte. Krigsministeren kommer med Forslag Aar efter Aar og faar dem forkastede Aar efter Aar, men han kommer med dem paa ny. Det er ikke Vejen til at skabe Sympati for Hæren her i Folketinget. Der er mange af de Forslag paa Finansloven, og mange af de Ændringsforslag, der findes her i Betænkningen, som ere af denne Art, thi Ændringsforslagene maa jo følge Forslagene; ere Forslagene Gengangere, blive Ændringsforslagene det ogsaa, da Folketinget har den samme Stilling, som det har haft tidligere. Der er et Forslag her i Aar paa Krigsministeriets Budget, som næsten kan være et Særkende for hele den Maade, hvorpaa Ministeriet i saa Henseende optræder. Det findes i Tillæg A., Sp. 1317—20, og det er ogsaa omtalt i Betænkningen, det er nemlig et Forslag om at give Sognepræsten i Helsingør 600 Kr. Det er forkastet Gang efter Gang af Folketinget. Folketinget har allerede i 1872—73 taget Bestemmelse om, at naar det blev nødvendigt at faa en ny Sognepræst i Helsingør, skulde et Tilskud af 608 Kr. bortfalde. Saa blev Embedet ledigt og i 1895 opslaaet vakant med den Bemærkning, at den Sognepræst, som blev ansat, skulde prædike paa de store Højtider i Kronborg for Garnisonen der. Saa kom Krigsministeriet med Forslag om, at vi skulde bevilge 600 Kr. til denne Præst. Vi sagde nej baade i 1895—96, 1896—97 og 1897—98, men ikke desto mindre kommer Krigsministeren nu igen med samme Forslag. Krigsministeren siger ganske vist: „Skønt denne Bevilling blev nægtet af Folketinget, kan Krigsministeriet dog vedvarende ikke anse det stemmende med Billighed eller Sømmelighed, at der af den paagældende gejstlige ydes Hæren og dergennem Staten et ikke ringe Offer, uden

at der herfor ydes ham nogen som helst Godtgørelse. Og da det staar denne Embedsmand frit for naar som helst at frasi-ge sig den Virksomhed som Slotspræst, hvilken han hidtil med paaskønnelsesværdig Velvilje og Uegennytte har bestridt, vilde man finde det i høj Grad beklageligt, om Garnisonen paa Kronborg herved skulde komme til at undvære den regelmæssige Gudstjeneste, der hidtil har været afholdt for samme i Kronborg Slotskirke.“ Den sidste Forudsætning fra Krigsministeriets Side er nu en Misforstaaelse, at det skulde staa Sognepræsten frit for at frasi-ge sig en Del af sin Embedsgerning, det kan han selvfølgelig ikke, da han er kaldet til at prædike paa Kronborg, maa han ogsaa prædike der. Ministerialtidenden er i den Henseende oplysende nok, og hele Finansudvalget har heller ikke kunnet skønne, at det kan stride mod Sømmelighed og Billighed, at en Sognepræst udfører den Gerning, han er kaldet til og faar Lønning for, uden at faa særlig Godtgørelse derfor. Men det er ikke alene et saadant Forslag, der fremkommer Aar efter Aar. Saadan noget kunde jo ske ved en Fejltagelse maaske, jeg skal i alt Fald ikke opholde mig derved, men der er ogsaa andre Forslag, der ere Gengangere. Hvis ærede Medlemmer ville efterse paa Finanslovens § 22, Konto L. b. og L. d., ville de finde Forslag, som ere forkastede lige siden 1894, ogsaa da der var et andet Flertal i denne Sal, men ikke desmindre fremkommer Ministeren med dem Gang efter Gang. Og saaledes videre, det vrimler af Gengangere hele Vejen igennem. Jeg tror ikke, at det er den Vej, Krigsministeriet skal gaa for at skaffe Hæren den Sympati her i Folketinget, som det sikkerlig nok er ønskeligt, at Hæren maa have. Vejen er snarere den, tror jeg, at Krigsministeren tog noget Hensyn til Folkets Ønske om en virkelig Revision af vort Forsvarsvæsen og imødekom de Ønsker, der ere udtalte i saa Henseende, foranledigede en Forhandling og i et og alt navnlig udtalte, at en hvilken som helst Ordning, som Krigsministeriet ansaa for ønskelig, altid kun vilde blive gennemført med Folketinget og ved Folketinget. Jeg tror, at det vilde skabe Sympati for Hæren i høj Grad her i denne Sal, om noget saadant blev udtalt fra Krigsministeriets Side. Men der er et andet Forhold, som jeg ogsaa tror er noget Skyld i, at Sympatien baade her i Salen og navnlig uden for Salen ikke er saa stor som ønskeligt for Hæren, det er nogle af vore Officerers